

Publicerad 2006-01-02 05:19 av Den siste poeten

Sista seglatsen

Med bruten mast och brustet segel
vi sakta flyter fram,
på järngrått hav, en sprucken spegel;
de sista av vår stam.

Vårt skepp var skönt i forna tider;
då kursen gick så rakt.
Nu håglöst vi på vågor rider
och seglet hänger slakt.

Ty målet som i ungdomsiver
klart hägrar likt ett slott
med åren alltmer bortåt driver
och kvar blir drömmen blott.

Ett höstkallt hav mot stäven stänker.
Vår sommar, den var kort.
En stjärnlös rymd blott mörker skänker;
vi driver glömda bort.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Den siste poeten med Poeter.se id #3067 innehar upphovsrätten